

KISS BENEDEK

Csillag

Sötétben élek, bár süt a Nap,
vaksin nézem a sugarakat,
homály, mindenütt csak homály –
tündöklenek a sziklafalak.

Tapogatom a homályt,
hogy gyúrjak belőle csillagot.
Elfűjja Isten a homályt,
s a csillag az égen fölragyog.

Szívemben
a csillag föllobog.

Tört fénye, fotonja vagyok,
s mint egy sóhajtás,
elfogyok.

Meddig a reggel?

Meddig, Uram, meddig a reggel,
meddig öngyilkoló bizalmad?
Bűnben élünk mi, emberek,
és tépázzuk hatalmad.

Tudjuk, gyengék vagyunk,
sőt, nálad nélkül rossz állatok.
Micsoda bizalom ég szívedben,
hogy reggeled újból fölragyog?

Nem érdemlünk mi reggelt, Uram,
vétkünk sötétté kormoznak.
Ha vérszínű minden tegnapunk,
hogyan lenne fehér a holnap?

Uram, segíts, hozz szigorúbb,
menekítőbb törvényt ránk!
Ne magadnak rendeld, mi óv:
a kínpadot s keresztfát!